



Arrest

nr. 201 454 van 21 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERRIE
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^e KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 maart 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND *loco* advocaat M. MERRIE, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen als een niet-begeleide minderjarige vreemdeling van zestien jaar na een reis van zestien maanden op 27 oktober 2017 België is binnengekomen, diende op 31 oktober 2017 een asielaanvraag in.

Naar aanleiding van een administratieve controle op 27 oktober 2017 werd hij door de politie aangehouden en op 28 oktober 2017 overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

Op 13 november 2017 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker minstens 21,3 jaar oud is.

Op 27 maart 2017 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Bulgarije (Eurodac).

1.2. Op 20 december 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Asielaanvraag: 31/10/2017

Overdracht CGVS: 01/12/2017

U werd via videoconferentie gehoord op 13 december 2017 van 14u00 tot 16u34 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester VANUYTVEN Shannen, was tijdens de volledige duur van het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Katapur, gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoun van etnische origine en bent een soennitische moslim.

U ging tot de achtste graad naar school in uw dorp Katapur. Uw vader N. werkte als boer op zijn eigen gronden en uw oudste broer R. werkte als soldaat voor het Afghaanse Nationale Leger (ANA) in Nangarhar.

Op een dag werd uw vader thuis benaderd door de taliban. Zij hadden ontdekt dat uw broer R. werkte voor het ANA en eisten dat hij zijn activiteiten voor het leger stopzette. De taliban gaven uw vader tien dagen de tijd om uw broer te overtuigen. Uw broer weigerde echter te stoppen met werken en verkoos nog liever te sterven voor zijn vaderland. Tien dagen later keerden de taliban terug. Onder het voorwendsel dat het districtshoofd van de taliban van Surkhrod uw vader wilde spreken, namen zij uw vader mee naar de bergen. Kort daarna hoorden de dorpingen een vuurschot en troffen zij daar het levenloze lichaam van uw vader aan.

Tien à vijftien dagen na de dood van uw vader, keerden de taliban terug naar uw huis en bedreigden zij u. De eerste keer zeiden de taliban dat u het met uw leven moest bekopen omdat uw broer niet wilde stoppen met werken. Daarop verlieten de taliban uw woning. Tien dagen later keerden de taliban terug naar uw huis en zeiden zij dat u zich bij hen moest aansluiten aangezien uw broer nog steeds niet was gestopt met werken. U antwoordde dat u hiermee akkoord ging waarna de taliban zeiden dat ze zouden terugkeren en uw woning opnieuw verlieten.

Tijdens beide bezoeken werd u geslagen door de taliban.

Verder haalde u aan dat er enige tijd geleden – u herinnert zich niet precies wanneer – een groot gevecht had plaatsgevonden tussen de taliban en de overheid waarbij vier soldaten zich hadden overgegeven aan de taliban.

Deze soldaten hebben de naam van uw broer R. vermeld aan de taliban. Nadien vond er een tweede gevecht plaats in een buurdorp Sham Shapur waarbij de zoon van een zekere K. is omgekomen. U wist dit gevecht niet exact te situeren in de tijd. K. was afkomstig uit het naburige dorp Kaki Khel en stond bekend als een wrede man die banden had met de taliban. Hij hield uw broer R. verantwoordelijk voor de dood van zijn zoon.

Na de dood van uw vader, vijftientig dagen voor uw vlucht naar Jalalabad, is K. naar uw woning gekomen en heeft hij u bedreigd. K. zei dat hij zich zou wreken op u omwille van de dood van zijn zoon. Daarop heeft Karim uw woning verlaten en heeft u niets meer van hem vernomen.

Omdat u vreesde voor uw leven omwille van uw problemen met de taliban en K., besloot u ten einde raad te vluchten naar Jalalabad. In Jalalabad heeft u ongeveer vijf tot tien dagen verbleven in de woning van uw ooms langs moederskant, H. A. en N. A. Dankzij de financiële steun van uw oom H. A. wist u tenslotte Afghanistan te verlaten met de hulp van een smokkelaar.

U heeft gereisd via Pakistan, Iran, Turkije (vier maanden), Bulgarije (drie maanden), Servië (zes à zeven maanden), Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Na een reis van ongeveer anderhalf jaar bent u op 29/10/2017 aangekomen in België waarna u op 31/10/2017 een asielaanvraag heeft ingediend.

U legde geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan uit uw asielrelaas afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan tweeledig is.

Enerzijds vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood of gerekruteerd te worden door de taliban omdat uw broer weigert te stoppen met werken voor het Afghaanse Nationale Leger (ANA). Uw verklaringen in dit opzicht zijn echter geenszins aannemelijk te noemen.

Gevraagd hoe de taliban te weten waren gekomen dat uw broer voor het ANA werkte, verwees u naar twee gevechten in uw district Surkhrod tussen de taliban en de overheid. Tijdens dit eerste gevecht zouden vier soldaten zich hebben overgegeven aan de taliban en de naam van uw broer hebben genoemd. Er dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande deze twee gevechten ten zeerste vaag en gebrekkig te noemen zijn. U slaagde er niet in, zelfs niet bij benadering, om deze twee gevechten enigszins in de tijd te situeren. U wist enkel te zeggen dat deze een lange tijd voor uw vertrek hadden plaatsgevonden (CGVS, p.14, p.16). Waarom deze soldaten de naam van uw broer hadden genoemd wist u evenmin, noch wist u hoe uw broer er überhaupt van op de hoogte was dat zijn naam genoemd werd. U had hier ook nooit naar gevraagd bij uw broer (CGVS, p.21, p.24). De vraag kan dan ook gesteld worden waarom de taliban nu pas, na al die tijd, via u en uw vader hadden geëist dat uw broer zou stoppen met werken voor het ANA en zij voordien nooit uw familie hadden aangesproken aangaande de activiteiten van uw broer voor het ANA. Zo vertelde u dat voordien niemand van uw familie, inclusief uzelf, ooit problemen gekend had met de taliban of problemen gekend had omwille van het werk van uw broer (CGVS, p.16, p.19, p.21). Ook uw broer zou voordien nooit problemen hebben gekend met de taliban toen hij u en uw familie kwam bezoeken in het dorp (CGVS, p.18).

Voorts verklaarde u dat de taliban uw vader tot tweemaal toe thuis hadden opgezocht met de eis dat uw broer zijn activiteiten voor het ANA zou stopzetten. Andere eisen hadden de taliban niet gesteld aan uw vader. Toen de taliban voor een tweede keer naar uw huis waren gekomen, hebben zij uw vader met een smoes meegenomen naar de bergen waar ze hem een korte tijd later gedood hebben. U vertelde dat u en uw familie nooit geweten hadden dat uw vader het risico liep gedood te worden door de taliban (CGVS, p.19, p.20). Het is dan ook verwonderlijk en weinig aannemelijk dat - gelet op wat er met uw vader is gebeurd - de taliban na de dood van uw vader ook u tot tweemaal toe bezocht hebben, u zelfs de eerste keer daadwerkelijk met de dood hebben bedreigd omdat uw broer niet wilde ingaan op hun eisen, maar na elk bezoek telkens zonder meer uw woning hadden verlaten nadat zij hun bedreigingen hadden geuit. En dit terwijl de taliban uw vader reeds na het tweede bezoek en zonder klaarblijkelijk enige doodsbedreiging hadden vermoord (CGVS, p.19, p.22-p.23).

Ook zijn uw verklaringen aangaande deze twee bezoeken van de taliban aan uw woning, na de dood van uw vader, allesbehalve aannemelijk te noemen. Tijdens het eerste bezoek van de taliban zouden de taliban tegen u gezegd hebben dat zij u zouden doden omdat uw broer niet was gestopt met zijn job voor het ANA; tijdens het tweede bezoek waren de taliban echter van mening veranderd en hadden zij geëist dat u zich bij hen diende aan te sluiten omdat uw broer niet was gestopt met werken voor het

ANA. Zoals reeds opgemerkt hierboven deed het ten zeerste verbazen dat bij beide aangelegenheden de taliban iedere keer zonder meer uw woning hadden verlaten nadat zij hun eisen hadden gesteld. Het deed nog meer verbazen toen u verklaarde dat u in feite had geantwoord tijdens het tweede bezoek van de taliban dat u ermee akkoord ging om zich bij hen aan te sluiten en dat de taliban vervolgens alsnog gewoon vertrokken waren zonder u ineens mee te nemen (CGVS, p.14, p.22-p.23). Het is bovendien evenzeer verrassend dat – indien zij u al de eerste keer met de dood hadden bedreigd – de taliban u niet net zoals uw vader met een smoes hebben meegenomen om zodoende hun plannen uit te voeren. Indien de taliban u daadwerkelijk wilden doden, kan er toch aangenomen worden dat zij elke gelegenheid zouden willen benutten om hun bedoelingen in praktijk om te zetten; te meer omdat zij reeds uw vader hadden omgebracht en de kans zodoende bestond dat u zou trachten te ontkomen. Dergelijke verklaringen klinken dan ook allesbehalve plausibel. Wetende wat er met uw vader gebeurd is, is het trouwens evenzeer bevreemdend en allesbehalve geloofwaardig dat u na het eerste bezoek van de taliban, waarbij zij hadden aangekondigd dat zij ook u net zoals uw vader wilden vermoorden, u gewoonweg in uw dorp bent gebleven en niet meteen bent gevlucht naar uw familie in Jalalabad, zoals u enige tijd later wel gedaan heeft en waartoe u bijgevolg wel degelijk de kans had. U verklaarde in dit opzicht dat er maar liefst tien dagen zaten tussen het eerste en het tweede bezoek van de taliban aan uw woning na de dood van uw vader en dat u pas nadien naar uw familie in Jalalabad bent vertrokken (p.14). Zulk gedrag strookt dan ook überhaupt niet met het gedrag van iemand die een persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder kan de bemerking gemaakt worden waarom de taliban precies u zouden willen rekruteren omdat uw broer niet wilde stoppen met werken voor het ANA. U bleek goed op de hoogte te zijn van de aanwezigheid van de taliban in uw regio. Zo kon u verschillende namen noemen van lokale taliban en vertelde u op welke manier zij nieuwe strijders ronselden. De taliban zouden prediken in de madrassa's en op die manier jongeren trachten te overtuigen om zich lid te maken. U kende ook jongeren uit uw dorp die zich vrijwillig bij de taliban hadden aangesloten. Jongeren die onder dwang gerekruteerd werden door de taliban in uw regio waren u niet bekend (CGVS, p.17, p.22). Uitgaande van deze verklaringen kan de vraag dan ook gesteld worden waarom de taliban per se u onder dwang zouden willen rekruteren. Er mag namelijk aangenomen worden dat de taliban hun strijders moeten kunnen vertrouwen. Aangezien u de broer bent van een soldaat van het ANA, van wie de taliban eisten dat hij zijn werkzaamheden voor het ANA stopzette, eisen die uw broer weigerde in te willigen, is het dan ook weinig aannemelijk dat de taliban uitgerekend u in hun gelederen zouden willen sluiten.

Voorts deed het verbazen dat u er niet van op de hoogte bleek te zijn of ook uw broer persoonlijk bedreigd werd door de taliban. Ook hier bleef u vaag en op de vlakte met uw antwoorden. Toen u de vraag de eerste maal gesteld werd, antwoordde u ontkennend. Kort nadien antwoordde u echter dat de mogelijkheid bestond dat de taliban uw broer telefonisch hadden bedreigd om dan later te zeggen dat u het in feite niet wist en dit ook nooit gevraagd had aan uw broer (CGVS, p.20). Gelet op het feit dat u uiteindelijk noodgedwongen uw thuisland diende te verlaten omwille van deze bedreigingen van de taliban vanwege het werk van uw broer voor het ANA en gelet op het feit dat uw vader zelfs vermoord werd omdat uw broer niet wilde stoppen met werken voor het ANA is het dan ook allesbehalve aannemelijk dat u op geen enkel moment de kans zou gegrepen hebben om te vragen aan uw broer of hij persoonlijk ook bedreigd werd door de taliban. Te meer omdat u in Afghanistan effectief de mogelijkheid had om te bellen met uw broer en hij ook op de hoogte was van uw problemen met de taliban waaruit kan opgemaakt worden dat u wel degelijk in contact stond met uw broer kort voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.18, p.22). Ook deze verklaringen doen twijfelen aan de geloofwaardigheid van de redenen waarop u uw terugkeervrees naar Afghanistan stoelt.

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen kan er dan ook opgemaakt worden dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan een persoonlijke vrees voor vervolging door de taliban zou hebben in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de door u aangehaalde problemen met de taliban vreest u anderzijds ook gedood te worden door K., een dorpeling uit een buurdorp die uw broer R. verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn zoon en zich vervolgens op u wilde wreken. Ook hier verhinderen onaannemelijkheden in uw verklaringen dat er geloof kan gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Ten eerste is het opmerkelijk dat u het nagelaten heeft om de doodsb bedreigingen door K. aan te halen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) toen u daar gevraagd werd om in het kort een overzicht te geven van de feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Verklaring DVZ, dd. 22/11/2017).

Ook bij aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal, toen u werd gevraagd of u in staat was geweest om bij de DVZ de belangrijkste punten van uw asielaanvraag te vertellen, verklaarde u dat u alles had kunnen uitleggen en heeft u ook op dat moment geen melding gemaakt van uw persoonlijke problemen met K. (CGVS, p.2). Toen u met deze opmerkelijke nalatigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat u bij de DVZ uw grootste probleem vermeld had (CGVS, p.16). Zulk een antwoord kan echter niet als verschoningsgrond aangenomen worden; te meer omdat u verklaarde dat K. u ook met de dood had bedreigd (CGVS, p.15). Het feit dat u deze feiten pas bij het Commissariaat-generaal heeft aangehaald en hier eerder met geen woord over gerept heeft bij de DVZ doet vermoeden dat u deze problemen met K. louter en alleen aanvoert om uw asielmotieven verder aan te dikken wat uw algemene geloofwaardigheid op haar beurt verder op de helling plaatst.

Voorts zijn uw verklaringen aangaande de bedreigingen van K. jegens u allesbehalve aannemelijk te noemen.

Zo verklaarde u dat K. naar uw woning was gekomen na de dood van uw vader, aan u had verkondigd dat hij uw broer R. verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn zoon en zich vervolgens u op wilde wreken.

Daarop heeft echter K. zonder meer uw woning verlaten om daarna niets meer van zich te laten horen. U verklaarde namelijk dat u na dit bezoek van K., waarbij hij u met de dood heeft bedreigd, nog maar liefst vijftientig dagen in uw dorp bent gebleven alvorens u naar Jalalabad bent gevlucht (CGVS, p.15-p.16). Ten eerste kan er opgemerkt worden dat het feit dat u nog zo lang in uw dorp gebleven bent nadat u met de dood werd bedreigd geenszins overeenstemt met het gedrag van een persoon die vreest voor zijn leven in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ten tweede weet u aan de hand van deze beweringen niet hard te maken dat K. u effectief naar het leven stond. Indien K. zich daadwerkelijk op u wilde wreken vanwege de dood van zijn zoon en dit ook als zodanig aan u verkondigd heeft, is het alleszins merkwaardig te noemen dat K. de daaropvolgende vijftientig dagen op geen enkele manier meer iets van zich heeft laten horen. Er kan namelijk aangenomen worden dat K. zo spoedig mogelijk elke kans zou trachten te benutten om zijn bedreigingen in praktijk om te zetten zodat u hem niet zou ontglippen. Het feit dat u zonder enige problemen nog minstens vijftientig dagen in uw dorp heeft doorgebracht, roept dan ook twijfels op aangaande de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met K.

Verder, net zoals eerder hierboven geargumenteed werd, is het bevreemdend en weinig aannemelijk dat K. al die tijd gewacht heeft om u aan te spreken aangaande de dood van zijn zoon. U haalde namelijk aan dat de zoon van K. zou omgekomen zijn tijdens het tweede gevecht tussen de taliban en de overheid in het naburige dorp Sham Shampur; een gevecht dat u evenmin in de tijd wist te situeren. Ook in dit opzicht verklaarde u dat niemand van uw familie, inclusief uzelf en uw broer R., voordien ooit problemen gekend hebben met K.

Ook uzelf kan niet verklaren waarom K. zo lang gewacht heeft om u te confronteren met de dood van zijn zoon. Evenmin wist u of K. in het verleden over de dood van zijn zoon had gesproken met uw vader toen die nog leefde (CGVS, p.14, p.16). U bleef trouwens ook in dit opzicht vaag en gebrekkig met uw verklaringen.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat behalve u, niemand anders van uw familie bedreigd werd door Karim om dan meteen daarna te stellen dat u in feite niet wist of K. uw broer R. rechtstreeks had bedreigd. Toen u daarop gevraagd werd om duidelijkheid te scheppen in uw verklaringen, zei u plots dat K. wel degelijk uw broer had bedreigd en dat het bijgevolg voor zich sprak dat K. en uw broer met elkaar hadden gesproken (CGVS, p.15). Zulke wijzigende, vage verklaringen doen echter twijfelen aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts deed het verbazen dat u zelfs niet wist of uw broer daadwerkelijk had deelgenomen aan het gevecht tussen de taliban en de overheid waarbij de zoon van K. was omgekomen (CGVS, p.15). Opnieuw kan er opgemerkt worden dat dergelijke desinteresse van uw kant aangaande de feiten die de aanleiding hebben gevormd tot uw noodgedwongen vlucht uit Afghanistan toch wel opvallend is, wat maakt dat er ook hier vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van het asielaanvraag waarop u uw terugkeervrees baseert.

Volledigheidshalve weet u evenmin aan de hand van de huidige verblijfssituatie van uw familie in Afghanistan aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Zo verklaarde u dat uw moeder, uw twee zussen en uw jongere broer Ri. nog steeds in uw dorp Katapur verblijven bij uw neven langs vaderskant. U heeft bij aankomst in België, een tweetal maanden voor het gehoor bij het Commissariaat-generaal, nog telefonisch contact gehad met uw neef langs vaderskant die in uw dorp verblijft. Hij heeft u verteld dat uw familie het goed stelt in Afghanistan en heeft geen melding gemaakt van enige problemen (CGVS, p.10-p.12). Uw neef heeft niets gezegd over K. en u heeft ook niet naar K. gevraagd (CGVS, p.16). Gevraagd of u wist of K. of de taliban nog steeds naar u op zoek waren, antwoordde u bovendien dat u hier niet van op de hoogte was (CGVS, p.24). U haalde aan dat uw familie het u bovendien niet zou zeggen als ze problemen zouden hebben omdat ze u niet ongerust willen maken (CGVS, p.12). In het belang van uw asielaanvraag kan dit echter niet als verschoningsgrond aanvaard worden.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u zich ten onrechte voordeed als minderjarige bij het indienen van uw asielaanvraag. Na onderzoek van uw leeftijd door de dienst voogdij werd immers bepaald dat bij u op datum van 08/11/2017 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar waarbij 21,3 jaar een minimum leeftijd was. Waarschijnlijk lag deze nog hoger. U was bij aankomst dus al minstens 18 jaar oud. Bij het CGVS verklaarde u dat u zich hiervoor baseerde op de verklaringen van uw moeder (CGVS, p.3). Gezien de vastgestelde meerderjarigheid kan het Verdrag voor de rechten van het kind echter niet op u worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, gebrekkige en vage verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen.

Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale

diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geïmplementeerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een geletterd persoon bent die tot de achtste graad onderwijs heeft genoten (CGVS, p.10). U heeft zodus een naar Afghaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding genoten. U verklaart het Pashtou te hebben als moedertaal en ook een mondje Dari te spreken (CGVS, p.10). Voorts kan worden vastgesteld dat u over een netwerk kan beschikken in de stad Jalalabad. Zowel uw twee ooms langs moederskant, H. A. en N. A., als de ouders van uw moeder verblijven daar in een woning die de persoonlijke eigendom is van uw ooms. Uw oom H. A. is mede-eigenaar van een benzinstation en ook uw oom N. A. doet afwisselend verschillende jobs in Jalalabad. Verder verklaarde u dat ook het huis van uw tante langs vaderskant en het huis van uw tante langs moederskant in Jalalabad gelegen zijn (CGVS, p.4-p.6). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een goede band heeft met uw beide ooms langs moederskant. Zo vertelde u dat toen u nog in Afghanistan woonde u regelmatig contact had met deze ooms en u elkaar bezocht bij speciale gelegenheden zoals bijvoorbeeld een huwelijksceremonie of wanneer uw moeder haar ouders wilde bezoeken in de stad

Jalalabad. Ook u ging soms op bezoek bij uw ooms in Jalalabad wat maakt dat de stad voor u geen onbekend terrein is (CGVS, p.5). Toen u Afghanistan diende te verlaten heeft u trouwens vijf tot tien dagen in de woning van uw ooms gelogeerd alvorens u vertrokken bent en ook uw reis naar Europa heeft uw oom langs moederskant, H. A., gefinancierd (CGVS, p.4-p.5). Toen u gevraagd werd naar het leven van uw familie in Jalalabad, verklaarde u dat zij in de stad een gewoon leven leiden en het goed stellen (CGVS, p.5). Gezien uw lange schoolcarrière en uw netwerk in de stad Jalalabad, moet er op basis van uw verklaringen besloten worden dat de stad Jalalabad in uw geval als een redelijk vestigingsinitiatief kan beschouwd worden.

Men kan zodus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enkel en alleen dat dit niet mogelijk was omdat uw leven in uw dorp was. Een andere reden waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen was er niet (CGVS, p.6, p.20). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Bovendien mag er worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw asielaanvraag in de positieve zin weten om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Op 21 februari 2018 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 5 maart 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 6 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 21/02/2018
Overdracht CGVS: 26/02/2018*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6/2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet genomen worden.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Katapur, gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoun van etnische origine en bent een soennitische moslim. U ging tot de achtste graad naar school in uw dorp Katapur.

Uw vader N. werkte als boer op zijn eigen gronden en uw oudste broer R. werkte als soldaat voor het Afghaanse Nationale Leger (ANA) in Nangarhar. Ten gevolge van uw broers werkzaamheden voor het ANA kreeg u problemen met de taliban en met een dorpeling, genaamd K., die uw broer verantwoordelijk hield voor de dood van zijn zoon en zich bijgevolg op u wilde wreken. Hierdoor hiervan verliet u uw land.

In België werd u op 27 oktober 2017 door de politie aangehouden en overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas waar u op 31 oktober 2017 een eerste asielaanvraag indiende. U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag. Op datum van 13 november 2017 werd u naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij meerderjarig bevonden. Er werd u een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) en een bevel tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis) betekend op 13 november 2017. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 20 december 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u een tweede asielaanvraag in op 21 februari 2018. Er werd u een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) en een bevel tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis) betekend op 22 februari 2018. Uw repatriëring naar Afghanistan die was voorzien op 19 februari 2018 werd afgelast wegens verzet tegen vertrek. U houdt vast aan de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. U haalt ook aan dat uw ooms A. en N. die voordien in Jalalabad woonden, inmiddels verhuisd zijn naar het dorp Saidan Arabi, gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar en dus niet meer in Jalalabad zijn.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legt u een brief neer van het dorps- en districtshoofd van Surkhrod ter bevestiging dat uw ooms A. en N. momenteel woonachtig zijn in het dorp Saidan Arabi, een brief van de eigenaar van een benzinstation ter bevestiging dat uw oom A. voor hem gewerkt heeft en bent u in het bezit van een foto van de taliban.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In het kader van uw tweede asielaanvraag houdt u vast aan de asielmotieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet.

Ten eerste kan erop gewezen worden dat het Commissariaat-generaal uw eerste asielaanvraag weigerde vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Er kon dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde asielmotieven. U wist geenszins aannemelijk te maken dat u bij terugkeer naar Afghanistan een persoonlijke vrees voor vervolging zou hebben in de zin van de Vluchtelingenconventie door enerzijds de taliban, en anderzijds een dorpeling genaamd K. die u verantwoordelijk achtte voor de dood van zijn zoon en u daarom viseerde. Tal van onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderden dat er geloof gehecht kon worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees naar Afghanistan baseerde en maakten dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling kwam te staan.

Wat betreft de problemen die u reeds in uw eerste asielaanvraag aanhaalde, blijkt uit het administratieve dossier dat u hier geen bijkomende inhoudelijke verklaringen over heeft afgelegd. U houdt louter vast aan uw verklaringen dat het niet veilig is in uw dorp en district en u geen mogelijkheid heeft om zich elders in Afghanistan te vestigen (zie Verklaring Meervoudige Aanvraag vraag 5). Het louter verwijzen naar eerder als ongeloofwaardig beoordeelde asielmotieven volstaat niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid inzake uw asielmotieven op te heffen.

Hierbij dient er ook opgemerkt te worden dat het Commissariaat-generaal ten tijde van uw eerste asielaanvraag tot het besluit is gekomen dat, uitgaande van uw verklaringen, Jalalabad voor u als een volwaardig vestigingsinitiatief kan beschouwd worden. In het kader van uw tweede asielaanvraag legt u twee brieven neer waarmee u wenst aan te tonen dat uw twee ooms A. en N., die voordien in Jalalabad stad woonden, inmiddels echter verhuisd zouden zijn naar het dorp Saidan Arabi, gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. Zulke verklaringen doen dan ook verbazen gelet op het feit dat u ten tijde van uw eerste asielaanvraag verklaarde absoluut geen contact meer te hebben gehad met deze ooms sinds u Afghanistan had verlaten (zie CGVS 13/12/2017 p. 3, 5). Het feit dat u geen contact meer met hen had was bovendien uw eigen persoonlijke keuze; u weet dit aan het feit dat u geen gsm had en dit hoewel u nog wel contact had kunnen opnemen met uw neef langs vaderskant. Het feit dat u nu plotseling wel over de mogelijkheid beschikt om uw familie te kunnen contacteren, hoewel u het gesloten centrum sinds uw eerste asielaanvraag niet meer heeft verlaten, en uitgerekend dan nog uw ooms uit Jalalabad, en dit pas na al die maanden dat u reeds in België bent en vooral pas nadat het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering in uw asielaanvraag heeft genomen, is dan ook zeer merkwaardig en volstrekt opportunistisch. Bovendien komt het erg onaannemelijk over dat uw ooms na al die jaren dat zij gevestigd zijn in Jalalabad stad, plotseling zouden verhuisd zijn naar ander dorp. U biedt hiervoor geen verklaring. Daarnaast, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. U heeft dan ook geen nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in positieve zin weten om te buigen. Verder beweert u ook in het bezit te zijn van een foto van de taliban die u zouden hebben geslagen. Aangaande deze foto dient er echter opgemerkt te worden dat dit slechts een foto is, niets meer en niets minder. Hieruit kan dan ook totaal niet afgeleid worden dat u ernstige problemen zou hebben gekend in Afghanistan. Bovendien kan er aan privé-foto's evenmin enige bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP.

Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, zoals er in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds werd besloten, blijkt uit uw verklaringen dat u een geletterd persoon bent die tot de achtste graad onderwijs heeft genoten (CGVS 13/12/2017, p.10). U heeft zodus een naar Afghaanse maatstaven bovengemiddelde opleiding genoten. U verklaart het Pashtou te hebben als moedertaal en ook een mondje Dari te spreken (CGVS, p.10). Voorts kon worden vastgesteld dat u over een netwerk kan beschikken in de stad Jalalabad. Zowel uw twee ooms langs moederskant, H. A. en N. A., als de ouders van uw moeder verblijven daar in een woning die de persoonlijke eigendom is van uw ooms. Uw oom H. A. is mede-eigenaar van een benzinestation en ook uw oom N. A. doet afwisselend verschillende jobs in Jalalabad. Verder verklaarde u dat ook het huis van uw tante langs vaderskant en het huis van uw tante langs moederskant in Jalalabad gelegen zijn (CGVS, p.4-p.6). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een goede band heeft met uw beide ooms langs moederskant. Zo vertelde u dat toen u nog in Afghanistan woonde u regelmatig contact had met deze ooms en u elkaar bezocht bij speciale gelegenheden zoals bijvoorbeeld een huwelijksceremonie of wanneer uw moeder haar ouders wilde bezoeken in de stad Jalalabad. Ook u ging soms op bezoek bij uw ooms in Jalalabad wat maakt dat de stad voor u geen onbekend terrein is (CGVS, p.5). Toen u Afghanistan diende te verlaten heeft u trouwens vijf tot tien dagen in de woning van uw ooms gelogeerd alvorens u vertrokken bent en ook uw reis naar Europa heeft uw oom langs moederskant, H. A., gefinancierd (CGVS, p.4-p.5). Toen u gevraagd werd naar het leven van uw familie in Jalalabad was, verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat zij in de stad een gewoon leven leiden en het goed stellen (CGVS, p.5).

Gezien uw lange schoolcarrière en uw netwerk in de stad Jalalabad, moet er op basis van uw verklaringen besloten worden dat de stad Jalalabad in uw geval als een volwaardig vestigingsinitiatief kan beschouwd worden.

Men kan zodus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enkel en alleen dat dit niet mogelijk was omdat uw leven in uw dorp was. Een andere reden waarom u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen was er niet (CGVS, p.6, p.20). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Bovendien mag er worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Er is geen probleem van non-refoulement: de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij citeert deze bepaling en is overtuigd dat hij in Afghanistan gevaar zal lopen. Daarom heeft hij een asielaanvraag ingediend. Hij refereert aan rechtspraak van het EHRM en wijst op het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, alsook van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Hij licht in tien onderdelen het middel toe.

Ten eerste volhardt hij in zijn stelling dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat hij de bescherming van zijn land niet kan inroepen (artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag). Hij heeft nieuwe elementen bijgebracht die de kans aanzienlijk maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt (artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet). De asielaanvraag van verzoeker had in overweging moeten worden genomen, omdat de nieuwe stukken verzoekers algemene geloofwaardigheid bevestigen.

Verzoeker stelt verder dat hij niet kan terugkeren naar Nangarhar aangezien het daar gevaarlijk is: de aanwezigheid van IS in dat gebied wordt niet betwist. Hij kan ook niet terugkeren gelet op zijn vrees voor de Taliban en voor K.. Hij stelt nog dat hij niet naar Jalalabad kan gaan aangezien hij daar geen vestigingsmogelijkheden heeft. De nieuwe bewijsstukken bewijzen dat dit het geval is. Verzoeker wenst nogmaals te bewijzen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst.

In een derde onderdeel is verzoeker van mening dat hij slechts een advocaat toegewezen kreeg nadat zijn eerste asielaanvraag afgewezen werd en nadat de beroepstermijn verstreken werd (een bekend probleem in het gesloten centrum te Merksplas). Zo was verzoeker niet in de mogelijkheid om een advocaat te kunnen raadplegen die hem zou kunnen bijstaan tijdens de eerste asielprocedure en die een beroep voor hem zou kunnen indienen. Verzoeker wenste de eerste bestreden beslissing te kunnen aanvechten, zijn verhaal te ondersteunen met bewijsstukken en aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Ten vierde, de nieuwe stukken maken de kans aannemelijk dat verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zijn aanvraag had in overweging moeten worden genomen. Hij citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij herhaalt dat hij van de provincie Nangarhar is, niet van Jalalabad, en dat hij kan zich niet in Jalalabad vestigen. Deze provincie is gevaarlijk en wie van daar afkomstig is kan de subsidiaire beschermingsstatus bekomen. De nieuwe stukken tonen aan dat voor verzoeker, een terugkeer naar Jalalabad niet mogelijk is. Verzoeker heeft geen banden in Jalalabad: hij kan zich dan niet vestigen daar. De nieuwe elementen weerleggen dan ook de motivering van de beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag op dit punt.

In een vijfde en zesde onderdeel gaat verzoeker in op een bewijs dat hij heeft bijgebracht van het dorps- en districtshoofd. Dit document stelt dat zijn ooms, A. en N. woonachtig zijn in "Salden Arabi" in het district Surkhrod, in de provincie Nangarhar en niet in Jalalabad. Bovendien motiveert de beslissing inzake de eerste asielaanvraag dat de oom van verzoeker eigenaar was van een tankstation in Jalalabad, zodat verzoeker zich gemakkelijk bij hem kon vestigen. Verzoeker betwist dat hij eigenaar was van het tankstation en dat zijn oom verplichtingen en vaste banden in Jalalabad had. Zijn oom was slechts een werknemer in het tankstation (en geen mede-eigenaar). Hij had daar inderdaad gewerkt, maar dat is nu niet meer het geval gelet op zijn verhuis.

Daarnaast merkt verzoeker op hij zich niet kan vestigen in Jalalabad gelet op het feit dat het gevaarlijk is in zijn provincie van herkomst, Nangarhar. Er is geen vestigingsalternatief voor verzoeker. Hij heeft niets in Jalalabad. Dit wordt opnieuw bewezen door de nieuwe stukken.

Tot slot, in het achtste, negende en tiende onderdeel, vraagt verzoeker om zijn verklaring dat zijn leven in Nangarhar was te relativiseren. Hij merkt op dat als hij zich daar niet zou kunnen vestigen, hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing inzake de eerste asielaanvraag gaf aan dat verzoeker in zijn CGVS-interview vertelde dat het gebrek aan contact met zijn ooms een persoonlijke keuze was. Het is dan ook niet verrassend dat verzoeker nu wel kiest om contact met hen op te nemen indien zij documenten zouden bezitten die voor hem nodig zijn om zijn asielrelaas en zijn nood aan bescherming te bewijzen. Verzoeker is niet akkoord met de redenering dat verzoeker contact met hen heeft opgenomen uit opportunisme. Hij deed het omdat dit noodzakelijk en nuttig is. De bijgebrachte stukken tonen aan dat hij geloofwaardig is en dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren. De commissaris-generaal heeft geen subjectieve, kritische opmerkingen over de stukken. De bestreden beslissing beweert dat zij vervalst kunnen zijn gelet op het feit dat zij van Afghanistan afkomstig zijn. Dit kan echter niet volstaan. Anders kan iemand van Afghanistan nooit bewijzen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft aangezien alle stukken verdacht zijn. Een terugkeerbesluit maakt een schending uit van het non-refoulement beginsel.

2.2. Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen op zich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53-2555/001, 23-24*).

2.3. De Raad beschikt over een hervormingsbevoegdheid, dient een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende asielaanvraag al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van bepalingen (zoals *in casu* artikel 3 van het EVRM, artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur) in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker vooreerst louter aanvoert dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en nieuwe elementen bijgebracht die de kans aanzienlijk maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Dit betoog laat echter niet toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoekers verweer dat hij niet kan terugkeren naar Nangarhar aangezien het daar gevaarlijk is en er geen vestigingsmogelijkheden heeft, heeft in wezen betrekking op de beslissing inzake de eerste asielaanvraag. De Raad merkt op dat verzoekers argumentatie tegen deze beslissing laattijdig is, omdat hij heeft nagelaten enig rechtsmiddel tegen deze beslissing aan te wenden. Verzoeker poneert ten onrechte dat hij slechts een advocaat toegewezen kreeg nadat zijn eerste asielaanvraag afgewezen werd en nadat de beroepstermijn verstreken werd. Uit het administratief dossier en uit de beslissing inzake de eerste asielaanvraag blijkt immers dat verzoeker al bij het CGVS-interview werd bijgestaan door een advocaat.

Tot slot ziet de Raad niet in waarom de nieuwe stukken alsnog zouden aantonen dat voor verzoeker een terugkeer naar Jalalabad niet mogelijk is.

In de beslissing inzake de eerste asielaanvraag is al voldoende komen vast te staan dat verzoekers verhaal op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig is. Verder werd aangegeven dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen in bepaalde gevallen zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Die beslissing besloot dat verzoeker over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandige jongeman een bestaan uit te bouwen. Ook beschikte hij over de nodige contacten en ondersteuning, waarbij dit als een bijkomend argument kan worden beschouwd. Bovendien nam de beslissing aan dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich te vestigen in een vreemde gemeenschap, bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, in staat is om buiten zijn dorp in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoekers argument dat hij stukken bijbrengt die staven dat hij geen banden in Jalalabad heeft en er zich daarom niet kan vestigen, los van de beoordeling van de bewijswaarde van deze door verzoeker voor het eerst bijgebrachte stukken, laat niet toe vast te stellen dat deze stukken pertinent zijn. Zowel in de bestreden beslissing als in de beslissing inzake de eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat verzoeker over een netwerk beschikt in de stad Jalalabad, omdat er naast de fysieke aanwezigheid van de ooms ook wordt verwezen naar andere familiale banden, met name de ouders van zijn moeder.

Evenmin toont verzoeker aan dat hij deze twee brieven en foto niet eerder kon aanbrengen. Verzoeker verklaarde immers ongeveer anderhalf jaar te hebben gereisd alvorens hij in België toekwam en zijn asielaanvraag indiende, enkele dagen nadat hij werd overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas. En tussen de indiening van zijn eerste asielaanvraag en het neerleggen van de eerste stukken zit een periode van bijna vier maanden. Verzoeker blijft met deze stukken ook slechts voortbouwen op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er nieuwe elementen voorliggen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, zodat een verdere bespreking van verzoekers grieven zich niet opdringt.

De Raad is van oordeel dat naar aanleiding van verzoekers tweede asielaanvraag er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze werd geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.5. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP